

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De secunda Rupe. Capvt XXIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

Peccatum licet minimū quanto supplicio expliandum.

Purgatorio pœnas perpeti ob singulas quas voluptates & oblectamenta naturæ, quæ vixquam absque necessitate ceperint. Crede mihi, si quis exploratum haberet, quanta luenda pœna ob minimam, quæ invito Deo sumitur naturæ oblectationem, priusquam vel ventilem perpetraret culpam, potius quotidie caput sibi amputari, ac novam inferri mortem timeret. Et tamen homines isti non solum memoratis plectuntur supplicijs, sed etiam ingratum perenni carere coguntur præmio & beatitudine, ob voluntaria naturæ percepta oblectamenta.

H. Equidem admiror, quotquot ista audierint, non statim penitus naturæ suæ valeant, cum tamen nulla neque pace, neque gaudio potiri liceat, præterquam in solo Deo.

D. Pace & gaudio in Spiritu sancto perfrui nemo potest, nisi qui se funditus Deo permiserit ac resignarit. Ad hoc gaudium si rupis habitatores pertingere vellent, primò id dicendum eis foret prudentum consilio, vitæ turam suam vincere ac edomare oporteret. Sed hæcenus satis infimæ rupis incolas didicisti. Jam porrò etiam eos videbis, eorumque existetia, qui superius alteram habitant rupem.

De secunda Rupe.

CAPVT XXIV.

DEVS: Sursum adspice. Fecit homo illud quod iubebarur, cōtemplansque rupem proximam ipsò superiorem, quosdam

illa priori ad hanc alteram vidit proficisci: cumque eò peruenissent, quosdam subitò indè relabi, alios illic permanere. Ij verò qui illic perdurabant tanta erant claritate præditi, vt meos visum intendere non posset. H. Quæso, Domine, quid ista sint, declares. D. Quicumque ex prima rupe ad secundam sese recipiunt, homines sunt, qui primæ Rupis habitationem periculosam animaduenterunt, intusque admoniti vterius progredi, eique admonitioni morem gerentes, firmo ac audenti animo ad ipsam vsque alteram rupem conscenderunt. H. Quid sibi vult, quod aliquam multi rursus indè corruerunt?

D. Istius rupis habitatores austeriorem ac duriorẽ viuendi rationem & exercitia sectantur, atque illi qui primam incolunt. Itaque dum huc pertingunt, horum eis vita displicet, nimiumque aspera videtur, permittuntque se amalo absterri ac euerti spiritu, ita illis suggerente: Imbecilliores estis, quam vt istum possitis ferre rigorem: sicque in primam rediunt rupem.

H. Cuiusmodi sunt huius alterius rupis incolæ? D. Aperi oculos & vide. Siquidem ipse Habitatores secundi rupis. eos contempleris oportet. Sub his verbis in alteram Homo delatus est rupem, viditque eius habitatores gratiorem tenere viuendi modũ, quam rupis infimæ: sed numero longè pauciores erant, quam qui inferius morabantur: & ipsa rupes ampla & amœna erat.

H. Quod genus hominum sunt isti, mi Domine? Mihi sanè præ alijs illis impensius placent.

Cc

D. Isti

D. Isti naturam suam domant, atque animo
 imperterrito à Mundo sese auertunt, propo-
 nuntque & constituunt voluntati propriæ re-
 nunciare, & cuiusdam amici, Dei, qui iter ha-
 beat exploratum, consilijs obsequi, eique ad
 mortem vsque Dei loco obtemperare. Atte-
 men iidem procul adhuc à sua distant origi-
 ne, callideq; eis nequam spiritus infidiatur & in-
 diosè obseruat, metuens eos è suis manibus
 lapsuros. Itaque hamo in eos coniecto, eos sus-
 sistere, nec sursum ad suum principium prop-
 contendere facit.

Hamus spiri-
 tus maligni
 quis.

H. Ecquis iste hamus est Deus suauissime? D.
 Posteaquam hanc vitam aggressi sunt, in eaque
 progredi incipiunt, inspirat eis dæmon carna-
 reus, nimis teneros & debiles ipsos esse, seque
 admodum remissi fiunt, nec improbi illius
 spiritus fallacias & dolos aduertunt vel ob-
 seruant, qui tamen in ipsis siue in ipsorum
 carne demoratur, insuffuratque eis, & horra-
 tur bono esse animo, & diuinæ bonitati abun-
 de confidere, vt qui iam Mundo valescerent,
 quo tamen annis plurimis perfrui potuissent,
 atque hoc pacto in spiritalem eos adducit su-
 perbiam, quam nec ipsi agnoscunt, adeoq;
 iam sibi sapere videntur, vt nullius neque con-
 silio, neque adiutorio habeant opus: & ita ob-
 nique in eis efficit, vt hac viuendi ratione
 contenti sint, in eaque diem suum obire ve-
 lint.

H. O. Tamen amicis DEI sese permisissent
 ac subdiderunt, cur ergo à eos proximam non
 docent viam?

DEVS, Amici DEI hamum ipsis à dæmo-
 ne in-

ne iniectum probè norunt, verenturque si du-
 rius ac seuerius eos habeant & tractent, ne pe-
 nitus sub retia deuoluantur, deterioresque
 quam antea euadant. At tamen si in hac per-
 iterint rupe, chariores multo sunt DEO, at-
 que illi qui in infima degunt: eò quod natu-
 ram suam austeriori imperio & durioribus
 exercitijs aggressi sint, atque ea re principio suo
 viciniore sint.

H. Habebunt ne, mi Domine, olim Purga-
 torij sentire pœnas? D. Immodò sanè, diros &
 perquam immanes in Purgatorio ferent cru-
 ciatibus, mitiores tamen quam primæ rupis in-
 colæ, præ quibus etiam longe maiora conse-
 quentur præmia. Hoc vnum pro certo habeas,
 quisquis ad suam cupit redire originem, rupes
 omnes montis huius transcendat oportet, do-
 nec ad summum vsque illius pertingat verti-
 cem. H. Equidem mi Domine, tanta te bonita-
 te, fide & benignitate præditum noui, si quis re-
 uerè totus tibi fideret, animoque intrepido
 creaturis omnibus prorsus renunciare statue-
 ret, teque in suum amicum eligens, totis virib^{us}
 se ad te conuerteret, perpetua eù ope tua frui-
 turum, subtiliterque cunctas hæc sublimes
 rupes transcendendum.

D. Ita est vt ais. Si quis audenti & virili sit a-
 nimo, constantiq; voluntate præditus, ei haud
 dubio Deus opitulatur, ac vltius pronehit.
 Sed tales hæc ætas per paucos habet. H. Ob-
 secro Domine, huius te mi-
 serescat.